

K věci

1/2019

Milí přátelé

v jedné ze svých písní Karel Gott zpívá: "Čas letí jako bláznivý, já nechytím ho ani vy..." a již si znovu zvykáme na psaní nového letopočtu.

Všimáte si, jak se máme každým rokem hůř a hůř? Alespoň tak soudím ze slov a neustálého stěžování si, které kolem sebe slyším každý den. Svět kolem nás je nebezpečný, všichni nás okrádají, ceny neustále stoupají, se zdravím to také nestojí za nic a možná ani ta církev či sbor není, jak bývala. Žel, pokávám i křesťany se stále zamračeným či smutným výrazem ve tváři.

Chci nám všem do dalšího roku popřát, abychom nepodléhali těmto negativistickým řečem a náladám. Jednou z velkých předností křesťanů je schopnost vidět prožívat radost a vděčnost tam, kde jiní vidí zoufalství a negace. A také tuto radost rozdávat dál. Protože

Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Snad soužení nebo úzkost, pronásledování nebo hlad, bída, nebezpečí nebo meč? Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.

Naplníme touto láskou svá srdce a předáváme ji v tomto dalším roce všem svým blízkým.

Tématem studia sobotní školy je tentokrát poslední kniha Bible – Zjevení. Nikoliv zjevení Janovo, jak je někdy nazývána, ale zjevení Ježíše Krista. Těmito slovy to alespoň popisuje apoštol Jan, autor tohoto dopisu. Protože Zjevení je především dopisem. V první řadě dopisem pro 7 zápasících sborů v 1. století. Ale také pro nás o několik století později. I naše sbory mohou zápasit s podobnými obtížemi, jako první křesťané. Kristus nás prostřednictvím tohoto dopisu nechce vyděsit, ale především povzbudit a dát naději v našich každodenních starostech a bojích.

On je hlavní postavou, těžištěm knihy Zjevení. Ne šelmy, draci, nevěstka, rány a hrůzy, ale Kristus. Zjevení nám chce představit Ježíše v podobě, kterou jinde v Bibli najdeme pouze v náznacích. Žel, častokrát při různých výkladech Zjevení je Kristus pouze okrajovou postavou. To, co nás nejvíce zajímá, je - kdo je šelma z moře, co znamená šestá pečeť, v jaké době troubení právě žijeme atd. Někdy se nám může Kristus v našem čtení tohoto dopisu vytratit. Chtěl bych Vás proto vyzvat ke studiu knihy Zjevení se zaměřením na to nejpodstatnější – na Ježíše Krista.

Ježíš je zde představen jako ten, který byl, je a který přichází. Možná bychom očekávali spíše budoucí čas. Ten, který přijde. Ale Jan píše – PŘICHÁZÍ. Možná proto, že je pro něj Kristovo zaslíbení tak silné a jednoznačné, že budoucí příchod se pro Jana stává přítomnou realitou.

Přál bych si, abychom se naučili takto vnímat přicházejícího Krista. Ne jako nějakou vzdálenou budoucnost, ale jako přítomnou realitu. Jeho první slova v knize Zjevení zní: „Neboj se.“ A poslední? „Ano, přijdu brzy“. Zkusme je spojit dohromady.

Neboj se, přijdu brzy.

Milí čtenáři,

nastal čas i pro představení mé osoby, tudíž pojďme „K věci“: Pocházím z Jihomoravského kraje. Narodil jsem se 10. února 1993 ve Znojmě, vyrůstal jsem však v Hrušovanech nad Jevišovkou, kde byl můj otec právě kazatelem.

Jeho povolání předurčilo i mé stěhování ve směru sever: nejdříve do Holešova, kde jsem prošel MŠ Masarykovou – školou, u které zpětně hodnotím, že mi dala do života nejvíce. Má zkušenost mi silně připomíná název známé knihy plné příběhů, úvah a zamyšlení od Roberta Fulghuma s názvem „Všechno, co opravdu potřebuju znát, jsem se naučil v mateřské školce“. Holešov byl zároveň i místem, kde se ve mně probudila touha stát se jednou kazatelem, jakkoliv byla tehdy vzhledem k věku těžko uchopitelná.

Další štací byl Přerov. Zde jsem navštěvoval Gymnázium Jakuba Škody – školu zhruba 1 km vzdálenou od mého bydliště, ačkoliv hned za rohem ulice, ve které jsem bydlel, se nacházelo jiné gymnázium, zaměřené na jazyky. Rodiče si ovšem mysleli, že na jazyky nejsem, tak proč mě trápit.

V polovině studia jsem musel zpřetrhat veškeré svazky, které jsem si vytvořil, neboť jsme se museli znovu stěhovat, tentokrát do Havířova-Šumbarku. Abych mohl být přijat na tamější gymnázium, musel jsem se doučit (dle slov ředitele dolního havířovského gymnázia) němčinu – jsou prý napřed. Vzal jsem to vážně, ale nějak jsem se přeúčil – na první hodině v novém gymnáziu jsem si uvědomil, že jsem napřed já, a to zhruba o tři ročníky. Byla to doba, kdy jsem se do němčiny zamiloval, a nejen do ní – postupně jsem se začal seznamovat s dalšími jazyky, až se jejich počet ustálil na čísle 13 (mezi nimi byla i hebrejšтина, řečtina a latina, tedy jazyky, jejichž alespoň povrchní znalost kazatelů může přijít mnohdy vhod). Touha stát se kazatelem ve mně rostla dál. Vzhledem k jazyku, který jsem si oblíbil, se i konkretizovala. Chtěl jsem se stát kazatelem v Rakousku. Tato konkrétní vize pro mě již dnes není z pragmatických a jiných důvodů určující, ale stále jsem ji ještě nezavrhl. Havířov se pro mě stal dále i místem, kde jsem se poprvé začal hlouběji zajímat o sborové dění. Chtěl jsem vědět, jakou zátěží a zároveň radostí mohou jednotlivé služebnosti ve sboru být, a tak jsem využíval veskrze všech možností, které mi sbor nabídl: od služebnosti zvukaře a řidiče imobilních členů sboru přes zástupce správce sboru až po třeba vedoucího SŠ dospělých či vedoucího klavíristů a varhaníků. Jsem za tuto možnost dodnes vděčný, protože mi dala zkušenosti, a co víc naučila mě jako kazatele vážit si služby všech, kteří dnes služebnosti ve sborech přijímají. 10. června 2011 jsem se pak nechal i pokřtít. V roce 2013 jsem nastoupil na OSU (Ostravskou univerzitu) – zde jsem dokončil bakalářské studium pro filologické obory Anglický jazyk a literatura & Německý jazyk a literatura, ve kterých jsem až do nástupu ke kazatelské službě i podnikal, a to převážně jako lektor, překladatel a tlumočnick.

V polovině magisterského studia se rodiče museli znovu přestěhovat, tentokrát zpět na jih do Břeclavi. Tím se naše cesty rozdělily a já se zabydlel v podhorské vesničce Ostravice. V ní s výhledem na Lysou Horu a Smrk jsem prožil nádherný rok – rok, kdy jsem musel poznávat úplně jiný život, než na který jsem byl jako „dítě města“ zvyklý (jeden příklad za všechny: když jsem se chtěl napít čisté vody, nestačilo pootočit kohoutkem jako dosud, ale musel jsem si pro ni zajít do kopce ke studánce více jak 1 km vzdálené). Magisterské studium totožných oborů mám sice již vychozené, nikoliv však ještě uzavřené. Souvisí s tím nástup na jinou školu – ATI (Adventistický teologický institut) na Sázavě, u níž jsem ve svém studiu za polovinou (konkrétně jako student 3. ročníku).

Na poli teologie mě prozatím nejvíce zaujala tzv. angelologie a démonologie (nauka o nepadlých a padlých andělech), které zkoumají funkci andělů, pravidla, která jim umožňují, příp. znemožňují zasahovat do našich životů, apod. V rámci biblistiky mám rád tzv. janovskou literaturu, tedy vše, co napsal apoštol Jan. Navíc samozřejmě i knihu svého jmenovce Daniele.

V polovině studia jsem byl přijat do nástupní praxe pod křídla Radka Kantora, čímž mi případně vedle našeho sboru Ostrava-Mariánské Hory i Opava s Horním Benešovem. Upřímně mohu své představení uzavřít ujistěním, že samotná služebnost kazatele mě naplňuje a jsem Bohu vděčný za celou cestu, jakkoliv v mnoha částech trnitou, kterou mě k ní vedl a stále vede.

Daniel Gomola

Proč být laskavý

„Především však mějte lásku, která všechno spojuje k dokonalosti“ - Koloským 3, 14

Slovo laskavý je odvozeno od slova láska. Ben Carson ve své knize „Širší souvislosti“ klade otázku: Proč být laskavý? A dává na ni hned několik odpovědí.

1. Jsme-li laskaví, dosáhneme více.

Jsme-li na druhé laskaví, dosáhneme lepších výsledků-ať už se snažíme s lidmi pouze komunikovat, anebo chceme uskutečnit nějaký úkol.

Být laskavý má smysl i v pracovních vztazích, v sousedství a samozřejmě ve vztazích nás, křesťanů mezi sebou navzájem a především ke všem ostatním lidem tak, aby se naplnilo Ježíšovo slovo: Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým." Jan 13, 35

2. Je to příjemné.

Je to příjemnější způsob života, kterým obohacuji sebe i druhé. Tím, že jsme laskaví, uznáváme, že Bůh stvořil každého člověka jako jedinečnou bytost. Každému tím projevujeme úctu a čest, která mu patří. Uznáváme, že nám záleží na každém člověku. Být na druhé laskavý je nejjednodušší způsob, jak můžeme snižovat umělé bariéry, které lidé mezi sebe nastavili.

3. Být laskavý je z dlouhodobého hlediska mnohem jednodušší.

Projevená laskavost dělá život mnohem snazším. Úsměv vyžaduje mnohem méně svalové námahy než se mračit. Stejně tak se tato myšlenka vyplácí ve většině mezilidských vztahů. Být laskavý je většinou mnohem výhodnější než jakýkoliv jiný postoj. Mnohem snadněji se nám pak s lidmi jedná. Menší napětí ve vztazích a více dobré vůle podporuje také větší výkonnost. Obvykle si z lidí neuděláme nepřátele tím, že jsme na ně laskaví. A život bez nepřátel je mnohem snazší.

4. Jsme-li laskaví, nikdy tím neztrácíme.

Obvykle to nic nestojí, možná trochu času, pozornosti a námahy. Samozřejmě že čas od času narazíme na lidi, kteří se snaží naši laskavost zneužívat, možná laskavost dokonce považují za slabost. Nakonec však laskavost vždycky vítězí.

Pokud nejsi přirozeně laskavý, zkus to alespoň jeden týden. Chovej se laskavě ke každému, koho potkáš během celého týdne. Chovej se laskavě do příští soboty. Ke své manželce, manželovi, dětem, ke každému, s kým se setkáš. Co znamená být laskavý?

Nemluvit o lidech za jejich zády. Je to asi hodně těžké. Když vidím, že někdo s něčím zápasí, prostě mu pomůžu. Znamená to, že dříve než začnu toho druhého posuzovat, pokusím se vžít do jeho situace. To také znamená, že když řídíš svůj automobil a začne tě někdo předjíždět, nepřidáš plyn, ale naopak ho necháš bezpečně předjet. Znamená to, že budeš na lidi laskavě hovořit i ráno. Když vstoupíš do výtahu, pěkně pozdravíš.

Takto jsme byli stvořeni-jako společenší tvorové. Byli jsme stvořeni k tomu, abychom měli ostatní rádi, vycházeli s nimi a mluvili s nimi. Zkusme to a zjistíme, to funguje. Zjistíme, že laskavé chování, je nakažlivé.

“V konání dobra neumdlévejme; nechabneme-li, budeme sklízet v ustanovený čas.“

Galatským 6, 9

POKUTA

Tomáš se podíval ještě jednou na tachometr právě ve chvíli, kdy ho zachytil radar. Nestihl už zpomalit. 78 km/h přes obec. Bylo to už potřetí, co ho tento rok chytili ... „Co tu zase k čertu dělaj?“

Policajt, který ho zastavil, vystoupil z auta a s blokem v ruce pomalu přicházel k tomu Tomášovu. „Je to Karel, nebo není?“ Uniforma ho trochu změnila, ale opravdu byl to Karel z našeho kostela.

Tomáš se vtiskl hlouběji do své sedačky. Bylo to horší než obvykle. Známy policajt a ještě ze stejného kostela.

„Ahoj Karle. To je sranda, že se zase vidíme.“ „Ahoj Tomáši,“ odpověděl Karel, ale bez úsměvu. „Vidím, že jsi mě zase chytil, když jsem pospíchal domů; spěchal jsem za ženou a dětmi.“ Policajt Karel se nezdál být svůj. „Už jsem byl v myšlenkách na zítřejším rodinném výletě, proto jsem tak pospíchal. Kolik si mi naměřil?“ „Sedmdesát.“ „Ale Karle, počkej chvíli. Když jsem Tě uviděl, hned jsem se podíval na tachometr. Myslím, že jsem jel jen 60 km/h.“

Tomáš se snažil při každé další pokutě víc a víc smlouvat. Celý nervózní se díval na svou přístrojovou desku.

Karel psal něco usilovně do bloku. Proč nechce vidět řidičák a papíry od auta, tak jako vždycky, pomyslel si Tomáš. Nedočkavě povídal dál: „Pořád je to na tvém rozhodnutí Karle. Určitě jsem porušil dopravní předpisy, ale nemohl bys pro tentokrát přivřít oko?“

Karel psal dál, potom vytrhl papír z bloku a dal ho Tomášovi. „Děkuji“, sarkasticky poznamenal Tomáš, aniž by dokázal skrýt ve svém hlase zklamání. Bez jediného slova se Karel otočil a vrátil se zpátky ke svému služebnímu vozu.

Tomáš čekal a pozoroval ho ve zpětném zrcátku. Potom otevřel složený kus papíru a byl zvědavý, kolik ho ten dnešní přestupek bude stát.

To je vtip? Nebyl to žádný pokutový blok. „Milý Tomáši, měl jsem malou dceru. Když jí bylo pět, zemřela při dopravní nehodě. Jednoduše řečeno, ten chlap, který ji srazil, byl zkušený řidič, ale jel moc rychle. Dostal pokutu, měl soud a strávil tři měsíce v lochu, a potom byl ten muž zase volný. Volný, aby mohl obejmout své dvě dcery. Já jsem měl jen jednu. A budu muset čekat, až jí budu moci znovu obejmout v nebi. Tisíckrát jsem se pokoušel tomu muži odpustit. Možná, že jsem to i dokázal, ale na ni musím myslet stále, dokud budu naživu. I teď. Dávej si prosím za volantem pozor, pospíchej pomalu, Tomáši. Můj syn je to jediné co mi ještě zbylo ... Zdravím Tě Karel.“

Tomáš se otočil a viděl Karla odcházet. Ten se vrátil k policejnímu autu, nastartoval a odjel. Tomáš se na něho upřeně díval, dokud mu nezmizel z očí. Až po několika minutách se pomalu rozjel směrem domů. Cestou poctivě dodržoval předepsanou rychlost, byl ostražitější a na přechodech pro chodce poctivě pouštěl chodce. Uvědomil si, že najednou dělá věci, na které nebyl zvyklý. V duchu se modlil a prosil o odpuštění, a když přišel domů, pevným stiskem objal svoji překvapenou ženu i obě své dcery.

Tak co milí bratři řidiči?... Nebojte, nejde mi tentokrát o dopravní předpisy. I když, pokud jde o obavy, myslím, že jsou více než namístě. Příběh, který mne nedávno velmi oslovil, totiž ve skutečnosti hovoří o jednom z největších problémů naší doby, a sice, že nic nebereme vážně a z ničeho si nic neděláme. Prostě „pohoda“. Rychle si zvykáme na to, co je ve společnosti kolem nás běžné a i když v koutku duše cítíme, že je to stále hřích, omlouváme sami sebe myšlenkou, že jinak to už vlastně ani nejde.

A nejhorší na tom všem je, že si už mnohdy ani nic omlouvat nemusíme, vždyť už nás ani nic neobviňuje...

Prosím, zastavme se čas od času a s modlitbou a notnou dávkou odvahy se podívejme do zrcadla svého života, abychom si tak znovu a znovu uvědomili, jak moc potřebujeme Spasitele.

Radek Kantor

Kniha Daniel

Příběhová část knihy Daniel (Da 1–6):

Da 1: Jak se jmenovali Danielovi přátelé před přejmenováním?

Da 2: Když král Nebúkadnesar vyslechl výklad, padl na tvář či na kolena?

Da 3: Jak se nazývala pláň, na které se rozhodl král Nebúkadnesar postavit zlatou sochu?

Da 4: Kolik měsíců uplynulo mezi Nebúkadnesarovým snem o stromu, jenž byl skácen, a jeho naplněním?

Da 5: Co napsalo zápěstí ruky na omítku zdi královského paláce naproti svícnu?

Da 6: Kolik satrapů ustanovil král Darjaveš nad svým královstvím?

Apokalyptická část knihy Daniel (Da 7–12):

Da 7: Čemu se podobalo zvíře, které mělo v tlamě mezi zuby tři žebra?

Da 8: Co udělal malý roh s hvězdami?

Da 9: Ve kterou dobu přilétl anděl Gabriel, aby Daniela poučil jako odpověď na jeho modlitbu?

Da 10: Jakým přívlastkem je v této kapitole 2x osloven Daniel?

Da 11: O králích kterých dvou světových stran je především tato kapitola?

Da 12: Do kdy mají být „ta slova“ tajuplná a zapečetěná?

Da 1: Chananjáš, Míšael a Azarjáš, Da 2: na tvář, Da 3: pláň Dúra, Da 4: dvanáct, Da 5: Mené, mené, tekel ú-parsín, Da 6: sto dvacet, Da 7: medvědu, Da 8: rozšlapal je, Da 9: v době večerního obětního daru, Da 10: (muž) vzácný, Da 11: Severu a Jihu, Da 12: až do doby konce.

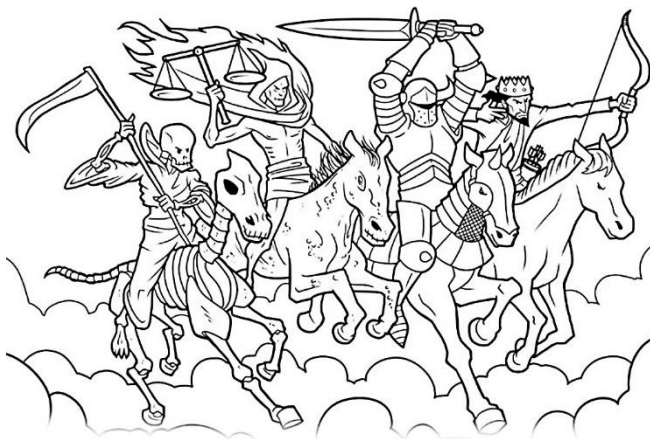
Kniha Zjevení

Historická část knihy Zjevení (Zj 1–11):

- Zj 1: Co podle Syna člověka symbolizuje sedm svícňů?
Zj 2: U které církve je řeč o bílém kaménku, který bude dán těm, kdo zvítězí?
Zj 3: Které církvi se Syn člověka představuje jako ten, kdo má klíč Davidův?
Zj 4: Kolik křídel měla každá ze čtyř bytostí před trůnem?
Zj 5: Kolik rohů a očí má Beránek, který se zde ukáže Janovi?
Zj 6: Při rozlomení které pečeti slunce zčernalo?
Zj 7: Kdo položil Janovi otázku: „Kdo jsou a odkud přišli ti v bílém rouchu?“
Zj 8: Jak se jmenuje hvězda, která se zřítíla z nebe jako pochodeň, když zatroubil třetí anděl?
Zj 9: Jaký byl počet jízdnic oddílů čtyřech rozvázaných andělů, kteří měli pobít třetinu lidí?
Zj 10: Co se stalo s knihou v žaludku Jana, když ji vzal z rukou anděla a snědl ji?
Zj 11: Po kolika dnech došlo od zabití dvou svědků k jejich vzkříšení?

Eschatologická část knihy Zjevení (Zj 12–22):

- Zj 12: Jak dlouho bylo postaráno o ženu na poušti, kde jí Bůh připravil útočiště?
Zj 13: Která šelma se vynořila první? Šelma ze země či šelma z moře?
Zj 14: Kdo vyslovil následující větu: „Ať odpočinou od svých prací, neboť jejich skutky jdou s nimi.“?
Zj 15: Do jakého roucha bylo oděno sedm andělů, přinášejících sedm pohrom?
Zj 16: Které klíčové slovo zmiňuje Zj 16,16?
Zj 17: Kdo obere nevěstku o všecko až do naha?
Zj 18: Kolikanásobně má být odplaceno nevěstce?
Zj 19: Co má ten, kdo vydává svědectví Ježíšovi?
Zj 20: Kolik let se musí dovršit, aby byl satan propuštěn ze svého žaláře?
Zj 21: Z jakého kovu byla míra, jež byla použita k měření Nového Jeruzaléma? Zj 22: Jak zní poslední věta knihy Zjevení, a tudíž i Bible?

Zj 1: sedm církví, Zj 2: církve v Pergamu, Zj 3: církve ve Filadelfii, Zj 4: šest, Zj 5: sedm rohů a sedm očí, Zj 6: šesté, Zj 7: Jeden z těch starců, Zj 8: Pelyněk, Zj 9: dvě stě milionů, Zj 10: zhořkla mu, Zj 11: po tři a půl dnech, Zj 12: 1260 dní, Zj 13: šelma z moře, Zj 14: Duch (svatý), Zj 15: kněžského, Zj 16: Harmagedon, Zj 17: deset rohů a šelma, Zj 18: dvojnásobně, Zj 19: ducha proctví, Zj 20: tisíc, Zj 21: ze zlata, Zj 22: Milost Pána Ježíše se všemi.

**Hospodinu svěř všechny své činy,
tvoje úmysly se potom naplní.**

Příslaví 16:3

